

*Egyezés az egyetlen rosszfiújával...
...jobb lesz, mint remélte?*

THE DEAL

a z ü z l e t

*fine
selection*

ELLE KENNEDY
USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

THE
DEAL

a z ü z l e t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

I.

Hannah

AZT SEM TUDJA, HOGY A VILÁGON VAGYOK. Az elmúlt negyvenöt percben már vagy milliomodszor sandítok Justin Kohl felé, és még mindig olyan gyönyörű, hogy összeszorul a torkom. Bár valószínűleg más jelzőt kellene találnom rá – a hímnemű barátaim szerint a pasik rühellik, ha *gyönyörűnek* titulálják őket.

De a fenébe is! Hogy másképp írhatnám le azokat a nyers vonásokat és azt az eleven, barna szempárt? A fejét baseballsapka fedi, de én tudom, mi van alatta: sűrű, sötét, selymes haj, amibe legszívesebben azonnal beletúrna az ember.

Mióta megerőszkoltak, mindössze két srác tudta megdobogtatni a szívemet.

Az első szakított velem.

Ez a mostani meg észre sem vesz.

Az előadóterem emelvényén Tolbert tanárnő éppen az egyik szokásos letoló prédikációjával boldogít bennünket. Hat héten belül már harmadszor. Mindenki „meglepetésére” a csoport hetven százaléka hármast vagy annál is rosszabb negyedévi jegyet kapott.

Én? Én taroltam. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy az értékelőlap tetején virító, pirossal bekarikázott ötös nem ért meglespetésként. Elvégre mindössze annyit tettem, hogy töménytelen mennyiségű blablával töltöttem meg a rendelkezésre álló üres oldalakat.

Az erkölcsfilozófia eredetileg laza tárgynak ígérkezett. A tag, aki tanította, „vizsga” címszó alatt ultrakönnyű, feleletválasztós tesztet adott, és csak egyetlen árva esszékérdést, amiben egy meghatározott etikai dilemmára adott reakciónkat kellett kifejtenünk.

De a félév kezdete után két héttel Lane tanár úr szívrohamot kapott. Állítólag a takarítónője talált rá a fürdőszobában... meztenül. Csórikám!

Szerencsénkre (és igen, ez szarkazmus) Pamela Tolbert készségesen felajánlotta, hogy átveszi Lane osztályát. Még új a Briar Egyetemen, és ahhoz a fajtához tartozik, aki ragaszkodik hozzá, hogy a diákok szívvel-lélekkel bele vessék magukat a tantárgyába. Ha ez egy film lenne, ő játszaná benne a fiatal, nagyratörő tanárt, aki egy nap felbukkan a belvárosi suliban, hogy gatyába rázza a sok balféket, mire az összes kölyök sutba vágja a pisztolyát és tollat ragad, és ettől úgy megugrik az átlaguk, hogy a végén mindenki bejut a Harvardra, vagy ilyesmi. Hilary Swank tutira elvinné érte az Oscart.

Csakhogy ez nem egy film, és az egyetlen érzelem, amit Tolbert ki tudott váltani a diákjaiból, az a gyűlölet. Ráadásul halvány fogalma sincs, miért nem érdekli a kutyát sem az előadása.

Van egy tippem: mert olyan kérdéseket ad, amikre egy egész szakdolgozatban lehetne csak kifejteni a választ.

– Hajlandó vagyok javítási lehetőséget biztosítani mindazok számára, akik hármas alát vagy annál alacsonyabb osztályzatot értek el.

Tolbert olyan grimaszt vág, mint aki fel sem fogja, miért van erre szükség egyáltalán.

Ez most komoly? A „hajlandó” szót használta? Na, persze! Ahogy hallottam, egy csomóan panaszkodtak rá, és van egy halvány gyanúm, hogy csak a vezetőség nyomására ad most mindenkinek egy második esélyt. Nem vetne valami jó fényt a sulira, ha egy teljes kurzus fele megbukna, és még csak nem is a lógósokról van szó. Ott van például a padtársam, Nell, akinek mindjárt szétrobban a feje a dühtől. Színjeles tanuló, de Tolbert őt is meghúzta.

– Azoknál, akik újraírják a tesztet, átlagoljuk a két jegyet. Aki másodszorra rosszabb eredményt ér el, annak az első jegyet számítom be – fejezi be Tolbert.

– Nem hiszem el, hogy ötöst kaptál – suttozza Nell.

Úgy felhúzta magát, hogy már szinte sajnálom. Nell nem a legjobb barátnőm, vagy ilyesmi, de mivel szeptember óta egymás mellett ülünk, elkerülhetetlen volt, hogy szegről-végről összehaverkodjunk. Az orvosira készül, és tudom, hogy a családja nagy elvárásokat támaszt vele szemben. A föld alá süllyednek szégyenükben, ha tudomást szereznek a negyedévi eredményéről.

– Engem is meglepett, hidd el! – suttogom vissza. – Komolyan. Olvasd csak el a válaszaimat! Az egész egy totális zagyvaság.

– Tényleg elolvashatom? – kérdezi izgatottan. – Jó lenne látni, mi jön be ennek a fúriának.

– Este beszkennelem, és átküldöm a tesztlapomat – ígérem.

Amikor Tolbert végre elenged bennünket, a termet azonnal megtölti a diáksereg türelmetlen moraja. Mindenki lecsapja a laptop tetejét, elteszi a füzetét és felpattan a székről.

Justin Kohl az ajtó mellett beszélget valakivel. A pillantásom szinte automatikusan rá tapad. Gyönyörű!

Említettem már, milyen gyönyörű?

A tenyerem izzadni kezd, ahogy a tökéletes profilját bámulom. Idén érkezett a Briarbe (nem tudom, honnan), és bár pillanatok alatt a focicsapat sztárja lett, egyáltalán nem úgy viselkedik, mint a sulis többi sportolója. Nem mászkál öntelt képpel a folyosókon, mintha ő találta volna fel a spanyolviaszt, és nem ölelget mindennap másikat. Persze láttam, ahogy a csapattársaival hülyéskedik, de közben van egy intelligens, komoly kisugárzása, ami rejtett mélységekre utal, és ettől csak még jobban meg akarom ismerni.

Általában nem rajongok az izomgyakért, de ettől az egytől valahogy teljesen elveszítem a fejem.

– Vigyázz, kiesik a szemed!

Nell incselkedő megjegyzésére elvörösödik az arcom. Mivel már többször rajtakapott, ahogy Justint bámulom, ő is azon kevesek közé tartozik, akiknek bevallottam az érzéseimet.

A szobatársam, Allie is tud róla, de a többi barátom előtt hallgatók, mint a sír. A legtöbbször zene vagy dráma szakos, vagyis mondhatjuk, hogy mi afféle művészcsapat vagyunk. Esetleg emósok. Allie-től eltekintve, aki első óta egy diákszövetséges sráccal jár (már amikor éppen nincsenek fasírtban), mindegyikük magasról lenézi a Briar nagymenőit. Én általában távol tartom magam a pletykák-tól és a gúnyolódástól, de... mi tagadás, a legtöbb népszerű diák totál seggfej.

Itt van például Garrett Graham, a csoport másik élsportolója. Úgy viselkedik, mintha a világ a lábai előtt heverne, és ebben sajnos nem is téved nagyot. Tény, hogy csak csettintenie kell, és máris ott terem előtte egy szolgálatkész lány. Vagy esetleg az ölében. Vagy már le is dugta a nyelvét a torkán.

Ma viszont mintha a szokásosnál kisebb lenne az arca. Tolbert és a többiek már kimentek a teremből, de ő még mindig a helyén ül, és a dolgozatát szorongatja.

Nyilván őt is meghúzták. Valahogy nem tudom sajnálni. A Briar két dolgról híres: a hokiról és a futballról, ami nem olyan meglepő, ha azt vesszük, hogy a Patriots és a Bruins is Massachusettsben játszik. A Briar sportolói szinte kivétel nélkül profi csapatokban végzik, de addig is mindent ezüsttálcán tesznek eléjük... a jó jegyeket is beleértve.

Nem szép tőlem, de egyfajta diadalként élem meg, hogy Tolbert ugyanúgy megbuktatja a kupagyőztes hokicsapat kapitányát, mint bárki mást.

– Bekapunk valamit a kávézóban? – kérdezi Nell, miközben összepakolja a könyveit.

– Nem megy. Húsz perc múlva próbán kell lennem – felelem.

Én is felállok, de nem követem az ajtó felé.

– Menj csak, én még megnézem a tanrendet. Nem emlékszem, mikor lesz a következő faktom.

Ez Tolbert másik „remek” újítása: az előadások mellett heti két, harmincperces fakultáción is részt kell vennünk. A jó hír az, hogy ezeket Dana, az egyik tanársegéd tartja, akiben minden megvan, ami Tolbertből hiányzik. Például a humorérzék.

– Oké, akkor később találkozunk – köszön el Nell.

– Szia! – kiáltok utána.

A hangomra Justin megtorpan a küszöbön, és felém fordul.

Úristen!

Érzem, hogy elpirulok. Most először nézünk egymás szemébe, és gőzöm sincs, mit kellene tennem. Köszönjek? Integessek?

Mosolyogjak? Végül egy apró biccentés mellett döntök. *Ennyi*. Laza és visszafogott, ahogy egy szofisztikált egyetemistához illik.

A szívem nagyot dobban, amikor Justin szája halvány mosolyra húzódik. Ő is biccent, majd kimegy.

Bámulom az ajtófélfát. A pulzusom az egekbe szökik. *A büdös mindenit!* A srác, akit hat hete stírólok a zsúfolt előadóteremben, végre észrevett! Bárcsak lenne bátorságom utánamenni! És mondjuk, meghívni egy csésze kávéra. Vagy vacsira. Vagy egy olyan villásreggelire. Már ha a korunkbeliek egyáltalán *szoktak* olyat csinálni.

Csakhogy a lábam mintha hozzáragadt volna a fényes laminált padlóhoz.

Mert gyáva vagyok. Bizony! Egy beszari, gyáva nyúl. Kikészülnek, ha nemet mondana, de attól még inkább, ha *igent*.

Már egészen rendben voltam, amikor elkezdtem az egyetemem. A problémáimat magam mögött hagytam, és újra bízni kezdtem az emberekben. Készen álltam a randizásra, és találkozgattam is fiúkkal, de az exemtől, Devontól eltekintve egyikük sem mozgatta meg úgy a fantáziámat, mint Justin. Ez totál kikészít.

Kis lépések.

Rendben. Kis lépésekben kell haladnom. A pszichiáterem folyton ezt hajtogatta, és beismerem, hogy a tanácsa nagyon jól bevált. Carole mindig arra biztatott, hogy az apró győzelmekre koncentráljak.

Tehát... a mai győzelem: biccentettem Justinnak, ő pedig rám mosolygott. A jövő órán talán visszamosolygok rá, a következő alkalommal meg felvetem a kávé, vacsi vagy villásreggeli ötletét.

A teremből kifelé menet mély lélegzetet veszek, és végigfut rajtam az apró győzelmem öröme.

Csak kis lépésekben!

Garrett

MEGBUKTAM.

Baszki! Ez meghúzott.

Az elmúlt tizenöt évben Timothy Lane úgy osztogatta az ötösöket, mint a cukorkát, erre most, hogy *én* felveszem az óráját, mi történik? Lane ketyegője felmondja a szolgálatot, én meg itt ragadok Pamela Tolberttel.

Most már tuti, hogy ez a bige maga a sátán. Ahogy ránézek a tüchtig kézírására (ami a negyedévi dolgozatom minden egyes szabad négyzetmilliméterén ott virít), legszívesebben átmennék a Hihetetlen Hulkba, és apró cafatokra szagagnám a papírköteget.

A legtöbb kurzuson színötös vagyok, de most az etika teljesen lehúzza az egészet. A spanyol töri hármassal együtt hármassal alá esett az átlagom.

A hokihoz viszont minimum hármassal kell.

Általában nem okoz gondot szinten tartani az átlagomat. A közhiedelemmel ellentétben nem vagyok teljesen hülye. Amúgy nem zavar, ha annak hisznek. Főleg a csajok. Felizgatja őket, ha egy nagydarab ősemberrel kefélhetnek, aki csak egy dologra jó. Mivel nem akarok komoly kapcsolatot, kapóra jönnek ezek a kósza numerák, akiket csak a farkam érdekel. Így több időm jut a hokira.

Ha viszont nem sikerül feljebb tornásznom ezt a félévi jegyet, kiraknak a csapatból. Ez a legrosszabb a Briarben. A dékánnak állati magasak az elvárásai tanulmányi és sportteljesítményben egyaránt. A többi sulis elnézőbb a bajnokaival, a Briar viszont kőkemény.

Az a rohadt Tolbert! Amikor óra előtt odamentem hozzá, hogy segítséget kérjek tőle, azt felelte azon az idegesítő orrhangján, hogy járjak be a fakultációkra, és csatlakozzak a tanulócsoporthoz.

Csakhoggy én ezeken már mind túlvagyok. Most akkor vagy felbérek egy okostojást, aki a bőrömbbe bújva újraírja helyettem a negyedévi dolgozatot, vagy... annyi nekem.

Mérgemben hangosan felmordulok, mire a teremben valaki felkapja a fejét.

Én is meglepődök. Azt hittem, hogy már csak én agonizálok idebent, de a hátsó sorban ülő egyik lány még mindig itt van. Most áll fel, és a padok közt araszolva a katedra felé indul.

Hogy is hívják? Mandy?

Marty?

Nem emlékszem a nevére. Talán, mert még sosem kérdeztem. Pedig helyes kiscsaj. Sokkal helyesebb, mint ahogy emlékeztem. Csinos pofi, sötét haj, állati dögös formák. Nem is értem, hogy nem vettem észre eddig egy ilyen testet.

Mindegy, jobb későn, mint soha. A szűk farmernaci szuperfeszes, szorongatni való popsira simul, a pólója alatt pedig határozottan ígéretesnek tűnő cickók domborodnak. Már éppen belemerülnék a tájképbe, amikor rajtakap, és a szája szigorú grimaszra húzódik.

– Minden oké? – kérdezi jelentőségteljes pillantással.

Válaszul csak mormogok valamit a bajszom alatt. Most semmi kedvem beszélgetni.

A lány felhúzza a szemöldökét.

– Bocs, mit mondtál?

Felkapom a paksamétámat, és hátratulom a székem.

– Csak annyit, hogy semmi gond.

– Akkor jó – vonja meg a vállát, és már megy is tovább.

Miközben a fakultációs időpontok táblázatát böngészi, felkapom a Briar-hokisdzsekimet, elpakolom a szárnalmas dolgozatomat, és behúrom a hátizsákom cipzárját.

A barna hajú lány már a padsorok közti átjáróban van. Mona? Vagy talán Molly? Biztos, hogy valami M betűs, de a többi rejtély. Ő is a tesztlapját szorongatja, de oda sem nézek. Nyilván ő is megbukott, mint mindenki más.

Magam elé engedem, mielőtt kilépek a helyemről. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ekkora úriember vagyok. Valójában a seggét akarom újra szemügyre venni. Állati szexi, és most, hogy láttam, szívesen repetázom. Követem kifelé. Csak most veszem észre, milyen picike. Csupán egy lépéssel megyek mögötte, de látom a feje búbját.

Az ajtóhoz érve megbotlik a nagy bűdös semmiben, és a könyvei nagyot csattannak a padlón.

– A francba! Hogy lehetek ennyire béna? – sóhajt fel.

Letérdel. Én is csatlakozom, mert a korábbi kijelentéssel ellentétben, igenis tudok úriemberként viselkedni, ha akarok. Márpedig egy úriember segít összeszedni a leesett könyveket.

– Kösz, egyedül is elboldogulok – szólal meg, de a kezem addigra már a dolgozatához ér.

Leesik az állam, amikor meglátom a jegyét.

– Azt a rohadt...! Te ötöst kaptál? – kiáltok fel.

– Ja. Durva, mi? Biztos voltam benne, hogy meghúz – mosolyog szerénykedve.

– Eldobom az agyam!

Mintha maga Stephen Hawking jelent volna meg előttem, kezében a világegyetem nagy titkaival.

– Elolvashatom a válaszaidat? – kérdezem mohón.

Megint olyan furcsán néz rám.

– Egy kicsit rámenős vagy, nem gondolod? Nem is ismerjük egymást.

Felsóhajtok.

– Nem azt kértem, hogy dobd le a ruhádat, cicám. Csak belekukantané a papírjaidba.

– *Cicám?* Ez már nem is rámenős, hanem egyenesen pofátlan.

– Hívjalak talán *kisasszonynak?* Vagy inkább *hölgyemnek?* Szólitánálak én a neveden, de nem tudom.

– Gondolhattam volna. Hannah vagyok – mondja, aztán sokatmondó csend következik. – Te pedig *Garrett*.

Hoppá! Ezek szerint félrenyúltam az M betűvel.

Azzal, ahogy kiejti a nevemet, nem rejti véka alá, mennyivel jobbnak tartja magát nálam.

Összegereblyézi a cuccait a földről, és feláll. Ahelyett, hogy viszszaadnám a dolgozatát, én is felpattanok, és lapozgatni kezdem. Miközben átfutom a válaszait, a hangulatom egyre mélyebbre süllyed. Ha Tolbert az ilyen elemzésekre bukik, nekem annyi. Az ég szerelmére, nem véletlenül a töri a főszakom! Nekem a tények fekszenek. Azokban minden ott van fehéren-feketén. Ez meg az történt ezzel vagy azzal, és ez lett az eredmény.

Hannah válaszai mindenféle elméleti marhaságokat boncolgatnak abból a szempontból, ahogy a filozófusok közelítenék meg a különféle erkölcsi dilmákat.

– Kösz! – adom vissza a papírköteget. Hüvelykujjamat a gatyám övtartójába akasztom, és a csajra nézek. – Figyi! Nincs kedved... nem akarsz esetleg... Tudod... – vonok vállat.

Hannah ajka megrándul, mintha a nevetését próbálná visszafojtani.

– Nem tudom.

Fújtatok egyet.

– Nem akarsz korrepetálni engem? – bököm ki.

A szemében (mellesleg az övé a legsötétebb, sűrű fekete szempil-lákkal keretezett zöld szem, amit valaha láttam) a csodálkozást hirtelen kételkedés váltja fel.

– Fizetek érte – folytatom gyorsan.

– Ó! Öhm... hát, mondjuk, azt el is várnám. De... nem lehet.

Bocs! – rázza a fejét.

Nehezen leplezem a csalódottságomat.

– Jaj, ne csináld már! Ha nem javítok, lezuhan az átlagom. Légyszí!

Rávillantom a legszebb, gödröcskés mosolyomat, aminek egy csaj sem tud ellenállni.

– Van, akinél ez beválik? – néz rám kíváncsian.

– Mi?

– Ez az ártatlan kiscserkészvgyor... ezzel eléred, amit akarsz?

– Mindig – vágom rá.

– Csak *majdnem* mindig – javít ki. – Nézd, tényleg sajnálom, de totál be vagyok táblázva. Már így is minden időmet lefoglalja a sulis és a munka, ráadásul nyakunkon a téli fesztivál.

– Téli mi? – bámulok rá.

– Ja, bocs! Elfelejtettem, hogy az érdeklődési köröd nem terjed túl a hokin.

– És még én vagyok a szemét? Nem is ismeresz!

Egy pillanatra elhallgat, aztán felsóhajt.

– Zene szakos vagyok. A művészetisek évente két nagy programon vesznek részt, a téli és a tavaszi fesztiválon. A téli fődíja egy ötezer dolláros ösztöndíj, szóval, nem babra megy a játék. A szakma nagyágyúi az ország minden tájáról iderepülnek, hogy megnézzenek bennünket. Ügynökök, tehetségkutatók... Én tényleg szeretnék segíteni neked, de...

– De nem tudsz – fejezem be helyette a mondatot. – És ahogy elnézlek, alig várod, hogy megszabadulj tőlem.

A vállrándításából ítélve beletrafáltam.

– Próbára kell mennem. Sajnálom, hogy megbuktál, de ha ettől jobban érzed magad, mindenki más is.

– Kivéve *téged* – nézek rá összeszűkülő szemmel.

– Nem tehetek róla. Úgy tűnik, Tolbertnek valamiért tetszik az a sok sületlenség, amit összehordok. Van egy ilyen szuperképességem.

– Akkor én is ilyet akarok. Mester, kérlek, add át nekem a szuperképességedet!

Lassan ott tartok, hogy térdre vetem magam, és könyörögni kezdek, de ő már az ajtó felé oldalaz.

– Van ám egy tanulócsoport is. Ha gondolod, megadom az egyikük számát, hogy...

– Én is a tagja vagyok – vágok közbe.

– Hát, ennél többet sajnós én sem tehetek érted. Sok sikert a javítóteszthez! *Cicám*.

Kimegy a teremből, én pedig kétségbeesetten bámulok utána. Ezt nem hiszem el! A sulis bármelyik csaja a fél karját odaadná, hogy korrepetálhasson, erre ez? Úgy menekül előlem, mintha arra kértem volna, hogy közösen áldozzunk fel egy döglött macskát a sátánnak.

És most itt állok megfürödve, mert a nem M betűs Hannah a remény utolsó szikráját is elvette tőlem.

Kész. Nekem annyi.

2.

Garrett

MIRE A TANULÓCSOPORTBÓL HAZAÉREK, a lakótársaim már matt-részezen dorbézolnak a közös nappaliban. A dohányzóasztal zsúfolásig tele üres sörösdobozokkal, plusz van ott egy üveg erősen megcsappant Jack Daniels is. Ez Logané, aki szerint a sör a *puncis kislányok* itala. Ő mondta, nem én.

Logan és Tucker éppen egy vérre menő Ice Pro-csata közepén tartanak. Tekintetüket a tévé képernyőjére tapasztva megszállottan nyomkodják a gombokat. Amikor belépek az ajtón, Logan egy pillanatra felém fordul, és ez a kis figyelmetlensége végzetes következményekkel jár.

– Igen! – kiált fel győzedelmesen Tuck, miután a hátvédje egy csuklólövessel Logan kapujába üti a korongot, és a kijelzőtábla felvillan.

– A rohadt életbe!

Logan leállítja a játékot, és sötét pillantást vet rám.

– Baszki, G! Most beszívtam egyet miattad.

Nem válaszolok, mivel most az én figyelmemet tereli el valami: a szoba sarkában zajló szexjelenet. Megint Dean szolgáltatja a műsort.

Félmeztelenül, meztláb terpeszkedik a fotelben, ölében egy fekete csipkemelltartós, forrónacis szőszivel, aki az ágyékához dörgölőzik.

A csaj válla fölött sötétkék szempár kukkant ki. Dean rám vigyorg.

– Graham! Merre jártál, haver? – szólal meg kásás hangon, majd a feleletet meg sem várva visszafordul a csaj felé.

Dean valami rejtélyes oknál fogva kizárólag a szobáján *kívül* szeret szexelni. De komolyan! Valahányszor belépek valahová, mindig valamilyen kényes helyzetben találok. Csinálta már a konyhapulton, a nappali kanapéján, az étkezőasztalon... esküszöm, a srác a közösen bérelt házunk minden egyes négyzetméterét felszentelte. Hatalmas kujon, és még csak nem is szégyelli.

Persze, én vessem rá az utolsó követ. Nem vagyok szent, ahogy Logan és Tuck sem az. Mit mondhatnék? A hokisok forróvérű fickók. Ha a jégen vagyunk, akkor általában felszedünk egy-két rajongót. Vagy akár hármat, ahogy azt Tucker tette tavaly szilveszterkor.

– Már egy órája SMS-ezek neked, ember – néz rám Logan.

Széles válla előregörnyed, ahogy elmarja a whiskysüveget az asztról. Logan brutális hátvéd, az egyik legjobb, akivel valaha játszottam, és melleleg ő a valaha volt legjobb barátom. A keresztnéve John, de Logannek szólítjuk, mert így könnyebb megkülönböztetni a másik Johntól, Tuckertől. Deanből szerencsére csak egy van, így nem kell a kilométer hosszú vezetéknevét használnunk: Heyward-Di Laurentis.

– Most komolyan, hol jártál? – dörmög Logan.

– Tanulócsoport volt. – Felkapok egy Bud Lightot, és kinyitom.

– Na, mi az a nagy meglepetés?

Logan SMS-eiből mindig meg tudom állapítani, mennyire van elázva. Ma este nagyon kiütötte magát, ezért át kellett mennem

Sherlockba, hogy dekódoljam az üzenetét. A *megpets* nyilván meglepetést akart jelenteni. A *tolzakédp* megfejtése már hosszabb időt vett igénybe, de *talán* annyit tesz, hogy Told haza a képed! Persze Logannél sosem lehet tudni.

A kanapén elterülve olyan széles vigyort villant felém, hogy majd szétreped az arca.

– Menj fel, és nézd meg magad! – mutat a plafon felé.

– Miért? Ki van odafent? – nézek rá gyanakodva.

– Ha elárulnám, nem lenne meglepetés – vihog.

– Miért van az az érzésem, hogy szívattok?

– Basszus, Garrett! Sértő ez a bizalmatlanság – száll be Tucker.

– Mondja ezt a bunkó, aki a félév első napján egy élő mosómedvét tett a szobámba.

Tucker elvigyorodik.

– Ne már! Bandita állati cuki volt. Kedves kis ajándék a visszatéréseid örömére.

Középső ujjal bemutatok neki.

– Ja, aztán alig győztem megszabadulni a kis *ajándékdóltól*.

Most már tényleg csúnyán nézek rá, mert eszembe jut az egész hercehurca. Három szakit kellett kihívnom, mire sikerült eltüntetni a dög nyomait.

– Az istenért, csak menj fel! – mordul fel Logan. – Hidd el, hálás leszel!

Cinkosan összenéznek, amitől egy kicsit lehiggadok. De csak egy kicsit. Ekkora seggfejek mellett sohasem lehet elég óvatos az ember.

Kifelé menet lenyúlok még két doboz sört. A hokiszезon alatt csak nagy ritkán iszom, de az edző a negyedévi vizsgák előtt adott egy hét szünetet, és még van két szabadnapom. A mázlista csapattársaimnak meg sem kottyán tizenkét sör egy este, másnap attól még simán

kimennek a jégre. Én bezzeg már egy kisebb becsiccsentés után hasogató fejfájással ébredek, és úgy korizok, mint egy kezdő.

Amikor visszaállunk a heti hat edzésre, az alkoholfogyasztásom erősen megcsappan. A maximum ilyenkor egy sör edzések után, és öt a meccsek után. Semmi kilengés.

Addig viszont maradéktalanul kihasználom a szabadságomat.

A dobozokkal a kezemben felmegyek az emeletre. A házban az enyém a *legnagyobb* háló. Ki kellett játszanom a csapatkapitány-kártyát, hogy megszerezsem, de megérte az a rengeteg huzavona a többiekkel. Saját fürdőszobám van.

Az ajtóm félig nyitva áll, amitől nyomban visszakapcsolok gyanakvó üzemmódba. Óvatosan megvizsgálom felül a keretet, hogy lássam, nincs-e egy vödör vér a fejem fölött, aztán finoman beljebb lököm az ajtót. Bekukkantok a résen, és felkészülök a kellemetlen meglepetésre.

De ami odabent vár, az minden, csak nem kellemetlen. *Apám!* A csaj az ágyamon úgy néz ki, mintha egy fehérnemű-katalógusból lépett volna elő.

Pasi vagyok. Gőzöm sincs, mi az a hacuka, amit visel, de a szemem előtt fehér csipke, rózsaszín masnik és sok-sok csupasz bőr kínálja magát. Boldogabb nem is lehetnék.

– Nem sietted el.

Kendall rám villantja azt a sokat ígérő, szexi mosolyát, mire a farkam reflexszerűen működésbe lép a sliccem alatt.

– Még öt perc, és elkerültük volna egymást.

– Akkor éppen időben jöttem.

Tekintetemmel végigpásztázom a csábító fehérneműt.

– Nahát, bébi, ez mind az enyém? – kérdezem kásás hangon.

– Tudod, hogy igen, csődör – villantja rám buján kék szemét.

Az egész párbeszéd úgy hangzik, mintha egy béna pornó szereplői lennénk, de hányszor van egy pasinak akkora mázlija, hogy a szobájába belépve egy *ilyen* nő várja az ágyban? Naná, hogy az ember ilyenkor eljátszik bármilyen szerepet, amit csak kívánnak tőle. Ha kell, pizzafutár leszek, aki éppen egy dögös anyukának szállít házhoz.

Kendallel a nyáron jöttem össze először. Leginkább azért, mert ugyanazon a környéken töltöttük a szünetet, és kapóra jöttünk egymásnak. Néha találkoztunk egy italtra, aztán azon kaptam magam, hogy egy észbontó diákszövetséges csajt húzogatok. De a dolog a sulis kezdetére kifulladt, és néhány disznó SMS-től eltekintve azóta nem is hallottunk egymásról.

– Gondoltam, talán lenne kedved egy kicsit szórakozni a szezon előtt – futtatja végig manikűrözött ujjait a melltartója közepét díszítő masnin.

– Azt bizony jól gondoltad.

Az ajkán huncut mosoly táncol, ahogy letérdel elé. A mellei szinte kibuggyannak abból a csipkés izéből. Begörbített ujjával húzni kezd maga felé.

– Gyere ide! – suttogja.

Nem kell kétszer kérnie. Mint mondtam... *pasi* vagyok.

– Szerintem, egy kicsit túlóltóztél – jegyzi meg, miközben megragadja az övem, és kigombolja a nadrágomat.

Amint lehúzza a cipzárt, és a farkam szolgálatra készen áll a kezére várva. Hetek óta nem mostam ki a szennyeseimet, ezért alsógatya nélkül járok, de a szemében megcsillanó vágy láttán arra következtetek, hogy ő ezt egyáltalán nem bánja.

Körém fonja az ujjait. Felnyögök. *Ó, igen!* Nincs jobb érzés, mint egy nő keze a farkamon.

Vagy mégis... a csaj nyelve akcióba lendül, és *ez ezerszer* jobb annál, amit a kezével csinált.

Egy órával később Kendall fejét a mellkasomra hatjva hozzám bújik az ágyban. A fehérneműje az én ruháimmal együtt a padlón hever, két üres kotonos csomag és egy üveg síkosító társaságában. Ez utóbira végül nem is volt szükség.

Az összebújástól feszengeni kezdek, de mégsem hajthatom el ilyen gyorsan, ha már ennyi energiát fektetett a csábítási jelenetbe.

Ami azt illeti, ez aggaszt egy kicsit.

A nők általában nem költenek ilyen méregdrága csipkecsodákra egy egyszerű kufirc miatt. Attól félek, ennél többről lehet szó, és Kendall szavai alátámasztják a balsejtelmemet.

– Hiányoztál, bébi.

Basszus! Ez az első gondolatom.

Miért? Ez a második.

Amikor találkoztunk, Kendall semmi jelét nem mutatta, hogy meg akarna ismerni. Ha éppen nem keféltünk, megállás nélkül magáról beszélt. Esküdni mernék, hogy soha egyetlen személyes kérdést sem tett fel nekem.

– Öhm... – próbálok kinyögni valami értelmesnek tűnő mondatot, ami nem tartalmazza a *te, is, hiányzol* és *nekem* szavakat. – Sok dolgom volt. Tudod, a vizsgák, meg minden.

– Tudom. Ugyanabba a suliba járok, nekem is voltak vizsgáim – emeli fel kissé a hangját. – Én is hiányoztam neked?

Ó, *hogy az a...!* Most erre mit kéne mondanom? Nem fogok hazudni, mert azzal csak félrevezetném. De azt is taplóság lenne az arcába vágni, hogy a legutóbbi dugásunk óta eszembe sem jutott.

Kendall felül, és sötét tekintettel néz rám.

– Ez egy viszonylag egyszerű kérdés volt, Garrett. Hiányoztam, vagy sem?

Az ablak felé sandítok. A másodikon vagyunk, de esküszöm, azt fontolgatom, hogy kiugrok rajta. Még az is jobb lenne, mint ez a beszélgetés.

A hallgatásom felér ezer szóval. Kendall felkel, és szőke haját ide-oda lengetve összeszedi a földről a holmiját.

– Istenem, *mekkora* egy seggféj vagy! Téged egyáltalán nem is érdekellek, igaz, Garrett?

Én is felállok, és a nadrágomért nyúlok.

– De igen, érdekelsz – védekezem. – Csak...

– Csak mi? – rángatja fel dühösen a bugyiját.

– Azt hittem, ezt már megbeszéltük. Én nem akarok komoly kapcsolatot. Ezt már az elején tisztáztam.

Kendall arcvonásai ellágyulnak, ahogy az ajkát harapdálja.

– Tudom. Én csak... azt hittem...

Pontosan tudom, mit hitt. Bemesélte magának, hogy egyszer csak halálosan belészeretek, és az alkalmi légyottjainkból egy csapásra a *Szerelmünk lapjai* ócska feldolgozása kerekedik ki.

Esküszöm, nem is tudom, miért bajlódok egyáltalán a szabályok lefektetésével. A tapasztalat azt mutatja, hogy egyetlen csaj sem keveredik futó kalandba abban a tudatban, hogy abból *nem* lesz kapcsolat. Talán azt mondja, sőt, ideig-óraig esetleg még be is meséli magának, hogy bejön neki a kötöttségektől mentes szex, de a szíve mélyén mind-egyik abban reménykedik, hogy a dolog idővel komolyabbra fordul.

És akkor jövök én, a romantikus dráma ügyeletes gonosza, és sárba tiprom a szerencsétlen lány álmait annak ellenére, hogy egy percig sem áltattam a szándékaimat illetően.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

– Nézd, nekem a hoki az életem – magyarázom mogorván. – Heti hat edzés, plusz évi húsz meccs... vagy akár több is, ha bejutunk a legjobbak közé. Egyszerűen nincs időm egy kapcsolatra. Te sokkal többet érdemelsz annál, mint amit én adni tudok.

Kendall szomorúan néz rám.

– Elegem van a futó kalandokból. A barátnőd akarok lenni.

Egy újabb *miért* készül kiszaladni a számon, de inkább magamban tartom. Ha a testemen kívül bármi is érdekelte volna bennem, akkor talán hinnék neki, de így csak arra tudok gondolni, hogy valamiféle trófeaként tekint rám.

Próbálom megőrizni a hidegvéremet, és előrukkolni még egy esetlen bocsánatkéréssel.

– Sajnálom. Nekem most tényleg csak ennyi fér bele.

Mire felhúzzom a farmerem cipzárját, ő is visszabújik a ruháiba. Habár az öltözékét enyhe túlzás lenne *ruhának* nevezni, tekintve, hogy a fehérenemű fölött mindössze egy ballonkabátot visel. Ez megmagyarázza Logan és Tucker bárgyú vigyorát. Ha egy csaj ballonkabátban jelenik meg az ajtód előtt, pontosan tudod, hogy mi van, illetve mi nincs alatta.

– Többet nem találkozhatunk – néz a szemembe. – Ha folytatjuk... ezt... csak még jobban akarlak majd.

Ezzel nem tudok vitatkozni, ezért nem is próbálkozom.

– Azért jól mulattunk, nem igaz? – kérdezem.

Egy pillanatnyi szünet után elmosolyodik.

– Igen. Jól mulattunk.

Felém hajol, és lábujjhegyre állva megcsókol. Visszacsókolom, de már korántsem olyan hévvel, mint korábban. Csak lazán! Így tisztességes. A kalandnak vége, és nem szeretnék újra hiú reményeket táplálni benne.